

РЕШЕНИЕ

№ 2263

гр. София, 06.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12599** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от А. М. Я., [дата на раждане], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] РПЦ – С. при Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет /ДАБ при МС/ срещу решение № УПВР-353 от 08.12.2020 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

Решението се обжалва като незаконосъобразно поради постановяването му в съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалната разпоредба на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Твърди, че причината за поисканата закрила е несигурната обстановка в А. и заплахата за живота и сигурността му поради нестихващите военни действия между проправителствените сили и талибаните, поради което изпитвал основателен страх от преследване в страната си по произход. Навежда доводи за незаконосъобразност на решението, поради игнориране от административния орган на причините за напускане на страната по произход, свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността му. Административният орган не бил обсъдил всички правнорелевантни факти и обстоятелства, чрез които да установи обективната истина и имащи съществено

значение за изясняване на положението му като лице, търсещо закрила, както и относно положението с човешките права в страната. Не са изложени подробни аргументи относно ситуацията в държавата по произход, поради което моли съдът да отмени оспореното решение със законните последици от това.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Н., назначена по Закона за правната помощ, която поддържа жалбата. Моли жалбата да бъде уважена по съображенията изложени в нея, като решението бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът Интервюиращ орган на ДАБ при МС, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СГП/, прокурор Малинова, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна и правна страна, следното: Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от жалбоподателя, който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния законов срок.

Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД 09-ВР-1500/24.11.2020г. На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 58, ал. 6 от ДАБ като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил документ за самоличност-собствено име А., фамилно име – М. Я., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност - таджик, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен. Изготвена е Евродак - дактилоскопска карта.

На 24.11.2020г., в присъствието на преводач, е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Той е потвърдил данните, посочени в регистрационния лист. Посочил е, че е напуснал страната си нелегално преди около шест-седем месеца, влязъл е в България от Гърция. Преди 4-5 дни полицията го е задържала в една гора. За да достигне до България е преминал през П., И., Турция и Гърция. Освен в България, другаде не е подавал молба за международна закрила. Целта на пътуването му била Ш.. Мотивира молбата си за международна закрила с проблеми, свързани с общата обстановка в А.. Споделя, че в родината му талибаните искали от подрастващите да се присъединят към техните редици. Около година и половина преди да напусне А. твърди, че талибаните му изпратили писмо в дома му, в което пишело, че трябва да се съюзи с тях или ще има проблеми, дори можело да го убият. До напускането на държавата си по произход той лично не е имал неприятности, не е преживял насилие, никога не е бил арестуван или осъждан. Твърди, че не е политически ангажиран.

Представена е справка на Дирекция "Международна дейност", ДАБ-МС за актуалното положение в А., вх.№ МФ-548 от 12.10.2020г. по описа на ДАБ при МС.

От съда е предоставена възможност на жалбоподателя да ангажира допълнително доказателства в подкрепа на твърденията си, изложени в жалбата, но такива не бяха представени.

По делото е постъпила информация от Н. Ч., юристконсулт в ДАБ-МС, пълномощник, от която е видно, че А. М. Я. е напуснал самоволно последния си адрес-общешитие към ПМЗ-Военна рампа, [населено място], [улица] и е в неизвестност от 05.02.2021г., съгласно Докладна записка № РД09-ВР-219/05.02.2021г.

Видно от оспореното решение № УПВР-353 от 08.12.2020 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, административният орган не е установил необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. В този смисъл ответникът правилно заключава, като се позовава на бежанската му история и справката за международната обстановка в А., че не са налице никакви причини за основателни опасения от преследване. Жалбоподателят не е имал лични проблеми свързани с етническата му принадлежност, не е бил преследван и съден, не му е оказвано насилие. Твърдените заплахи не са подкрепени с доказателства по никакъв начин. Анализът на заявените обстоятелства показва, че сочените мотиви, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ. Касае се до лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде-сам е посочил, че крайната му цел е Ш.. Поради изложеното, искането му в частта за предоставяне на бежански статут правилно е отхвърлено като неоснователно.

За чуждия гражданин няма реална опасност и от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или уничително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. От справките за актуалната ситуация в А. не може да се направи обоснован извод, че страната се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Освен това, инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. От анализ на информацията в цитираната справка е видно, че въпреки оценяването на ситуацията в някои части на страната като несигурно и напруго, не следва насилието там да се определи като безогледно. От справката е видно, че властите полагат необходимите усилия да се справят със съществуващите проблеми, поради което, искането му за международна закрила в частта за предоставяне на хуманитарен статут също се явява неоснователно. При теза факти, административният орган като е оценил международната ситуация в страната по произход, е приел, че за жалбоподателя не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което правилно е приел, че и искането му за закрила и в тази му част е неоснователно. Не се установяват и предпоставките по чл. чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като молителят е заявил семейно положение - неженен.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

При наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Предмет на оспорване е Решение на Интервюращ орган на ДАБ при МС за отказ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя. Същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В случая, обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК. Това е така по следните съображения:

Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 вр.с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

При издаването на решението, съдът намира, че Интервюиращият орган при ДАБ към МС на РБ не е нарушил процесуалноправните разпоредби, което да е довело до нарушаване на материално правните разпоредби, така както се твърди от жалбоподателя.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на, ал. 3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Хипотезата на, ал. 4 е единственото изключение, което следва да се преценява и в конкретния случай. Не се установява чужденецът да е принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната на произход. Чужденецът е напуснал страната си на произход по собствено желание, нелегално и не твърди да е бил изтезаван, арестуван или осъждан.

Представената по делото справка за актуалната политическа и икономическа ситуация в страната на произход и спазването на човешките права не дава основание да се приеме, че в държавата има въоръжен конфликт. От представените по делото справки за обстановката в А. е видно, че състоянието на сигурността в страната продължава да се подобрява. Посочено е, че властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми. Относно обстановката в А. са налице и общодостъпни данни. В разглеждания случай, предвид бежанската история на чужденеца не се установява по безспорен начин същият да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплаха за живота и здравето му, не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Установява се, кандидатът е заявил, че не е бил преследван поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Правилно административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец.

В обобщение, настоящият съдебен състав приема, че решението, с което е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, същият да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в А. Административният орган е изложили мотиви с оглед бежанската история на чужденеца относно това, че ако се върне в страната по произход - А., няма да бъде застрашен живота и неговото здраве. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи:

- смъртно наказание или екзекуция;
- изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание;
- тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

В случая не са налице твърдените в жалбата предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервюто и в подадената жалба, жалбоподателят не прави твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се установиха данни, че при евентуално завръщане на чужденеца в страната си на произход същият ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

В случая липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Сама по себе си, ситуацията в А., не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, нито може да се направи заключение, че при завръщането на чужденеца, той би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му.

При горните съображения, съдът приема, че не е нарушена и нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя в случаите, когато чужденецът е

напуснал или е принуден да остане извън държавата по произход, поради реална опасност от тежки посегателства върху живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт. При тълкуването на приложимостта на тази разпоредба, която транспонира чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета и въз основа на събраните по делото доказателства, не може да се обоснове извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт. Ситуацията в А. съдът приема, че не съдържа характеристиките на такава ситуация. Настоящата съдебна инстанция счита, че административният орган подробно е обсъдил положението в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е налице въоръжен конфликт. Поради това, правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплаха от безогледно насилие в държавата му по произход. В заключение съдът намира, че административният орган, съобразно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, е извършил правилна преценка на всички обстоятелства и факти от цялостната бежанска история на чуждия гражданин.

Относно принципа "pop refoulement" (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците, които е длъжен да спазва, в конкретното производство съдът намира, при извършване на преценка дали в случай на връщане на чужденеца в страната му произход, той е изложен на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, че този принцип с оглед актуалната обстановка в страната няма да се наруши. Изследване за нарушение на този принцип се извършва въз основа на представените в хода на производството доказателства относно обстановката в страната, но то директно и пряко следва от примата в действието на разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Х. на основните права на Европейския съюз по отношение на всички административни и съдебни органи и гражданите на Европейския съюз. С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд- София град, 4-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Я., [дата на раждане] , гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] РПЦ – С. при Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет /ДАБ при МС/ срещу Решение № УПВР-353 от 08.12.2020 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване

СЪДИЯ:

